Openingsavond Latijns Amerika Filmfestival

Bijgedragen door Evert-jan Quak
donderdag 04 mei 2006

Gisteren opende het Latin American Film Festival (LAFF) de deuren voor het publiek. Het festival ging van start met de film ‘Casa de Areia’ uit Brazilië. Naast de vraag of dat wel een juiste keuze was, verliep de openingsavond niet zonder problemen.

(Verschenen op Noticias.nl)

Dit jaar opende zangeres Lilian Vieira van de Braziliaans-Nederlandse popgroep Zuco 103 het LAFF. Een leuk idee, omdat naast de openingsfilm ook de borrel na afloop in het teken van het sambaland stond. Volgens Vieira staan ons zeven mooie dagen te wachten. Tweeëntwintig speelfilms, twaalf documentaires, korte films en debatten. Ondanks het heerlijke zomerweer buiten, mocht het LAFF niet klagen over de opkomst op de eerste dag. De zalen zaten overwegend vol. Hoewel er meerdere films en documentaires werden gedraaid, ging het tijdens de borrel maar over één ding: de openingsfilm.

Had het LAFF bij de vorige editie een valse start met de keuze voor openingsfilm ‘Caribe’, wat een van de slechtste films van het festival bleek te zijn. Dit keer zeker geen slechte film, maar voldoende stof om over na te praten. ‘Casade Areia’ (Huis van zand) van Andrucha Waddington is een serene film. Het laat zich het best beschrijven als een fotografisch gedicht. Alles draait om de esthetiek van de weloverwogen beelden. De film is volledig geschoten in de door wind en hitte geteisterde duinen van Maranhao in Noord-Brazilië. De mensen lijken stil te staan, in letterlijke zin door het fotografische karakter, maar ook in figuurlijke zin. Het enige dat beweegt is het zand dat zich via duinen door tijd en ruimte verplaatst.

Temidden van deze woestenij leven twee vrouwen: moeder en dochter. In 1910, wanneer de komeet Halley langs de aarde raast, strijken zij in de woestijn neer, in het kielzog van pionier Vasco de Sa. Al snel verdwijnt de rest van de groep en blijven de twee vrouwen alleen achter, gevangen tussen de zandduinen. Door eenzaamheid, onmacht en het verlangen naar contact met de bewoonde wereld wordt de kijker langzaam meegenomen in een imaginaire wereld. Ondertussen schrijft de wereld historie met wetenschappelijke doorbraken, Eerste- en Tweede Wereldoorlog en de eerste stappen op de maan.

Hoewel de strekking van het verhaal voor de meeste aanwezigen wel duidelijk moest zijn, werd het publiek op de openingsavond op het verkeerde been gezet. De film was niet in de juiste volgorde gemonteerd. Een verbijsterde Elena Soarez, scenarioschrijfster van de film en te gast op het festival, meldde dit na afloop. Zaterdag 6 mei kan de film wel in de juiste volgorde worden gezien. Jammer voor Soarez en de organisatie dat het publiek de film niet heeft gezien zoals die bedoeld is. Aan de reacties in de zaal te horen, maakte het echter weinig uit. Weinigen was het opgevallen.

Het is ook de vraag of de film in de juiste volgorde wél een juiste keuze was voor de opening van het filmfestival. Een openingsfilm moet het publiek prikkelen over het thema van het festival, in dit geval Latijns Amerika. Het moet iets zeggen over wat er speelt op het continent of in ieder geval iets over de filmindustrie daar. Hoewel ‘Case de Areia’ zeker een mooie film is, wekt het helaas geen fascinatie op voor de Latijns-Amerikaanse film. Hopelijk komt er volgend jaar een derde editie van het LAFF en weet de organisatie wel de juiste snaar te raken met de keuze voor de openingsfilm. Driemaal is scheepsrecht.